POUTNÍK SVATOANTONÍNSKÝ

Ročník 23 Občasník Matice svatoantonínské č. 69/2021

Foto Rostislav Pijáček

Vydává výbor Matice svatoantonínské pro vnitřní potřebu svých členů a dobrodinců kaple sv. Antonína nad Blatnicí.

Úroda nám jasně ukazuje, že za vším dobrým stojí nejen lidská námaha

Foto: 2x Josef Polehňa

Děkovná dožínková pouť má své důležité místo v poutních slavnostech na Svatém Antonínku. I když podle tzv. Zelené zprávy pracuje v zemědělství jen 1,2 %, necelých 100 tisíc pracovníků, mnoho produktů se dováží ze zahraničí, na zahrádkách a záhumenkách se pěstuje stále méně, má toto poděkování velký význam a míří k podstatě našeho života!

Podobně jako tento oltář obklopuje nádherná výzdoba z letošní úrody,

na nichž jste se podíleli vy domácí z Blatnice i Blatničky. Každý by si našel v těchto plodech svůj oblíbený druh, česnek je zdravý, kuchařka by dala přednost dýni, ze které se dá udělat vše možné, chlapi by brali hrozny a švestky, ale po vykvašení.
Podobně i Boží slovo nabízí důležitou potravu pro náš život, životní rovnováhu.

Prvním smyslem úrody je zajištěnost. Dobrá úroda nám signalizuje, i při dnešní globalizaci světa, že nebude přílišná drahota nebo bída. Ale zajištěnost se netýká jen zemědělských plodin, ale přechází do všech oblastí života. Poctivý člověk se snaží, aby byl zajištěný.
Pán Ježíš nám v dnešním evangelijním podobenství předává velkou moudrost (srov. Lk 12,15-21). *„Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.“*
Doma, v každé vesnici, by mohli doplňovat Ježíšovu pravdu, jak mnoho majetku neučinilo život spokojený, a stejně tak málo rodilo neklid a závist. Mnoho druhů pojistek se v zemědělství nevyplatí – vytvářely by velké náklady. Proto chceme prosit Pána, aby nás vedl a učil žít tak, aby náš život měl takovou podobu, která nám i našim blízkým bude zajišťovat věčnou spásu!

Druhým smyslem a významem úrody je, aby člověk nezapomněl na Původce a Dárce všeho. Proto jsme slyšeli, když připravoval Mojžíš Izraelity na vstup do krásné země plné plodů, pramenů, zřídel, pšenice, ječmene, vinné révy, fíkovníku, medu… (srov. Deut. 8,7-18)
Kladl jim na srdce: *„Dejte si pozor, abyste nezapomněli na Hospodina. Když si vystavíš krásné domy a budeš v nich bydlet, ať nezpyšní tvé srdce, a nezapomeň na Hospodina, svého Boha.“* (srov. Deut. 8,13-14)
Ano, úroda nám jasně ukazuje, že za vším dobrým stojí nejen lidská námaha, ale i Bůh, na něhož člověk tak často zapomíná.
V nedávném rozhovoru s 80letým žurnalistou a redaktorem ČRo Plus Karlem Hvížďalou položila redaktorka otázku, jestli ho něco překvapuje na českém člověku. „Ano, jak zapomíná.“ Hospodin nám dnes říká: *„Dej si pozor, abys nezapomněl.“* (srov. Deut. 8,11)

Třetím smyslem úrody je, že nás učí přijímat věci tak, jak jsou. Podle některých zpráv je letošní úroda průměrná. Víme, že stav úrody a výše příjmu na nás působí a vytváří snadno i nezdravé mechanismy – proto nás úryvek 2. čtení (srov. 1 Tim 6,6-11) varoval před hromaděním majetku a peněz, které způsobí, že se člověk zamotává do nesmyslných žádostí a vrhá do zkázy. Apo-

štol Pavel nám nabízí jeden nástroj, a sice zbožnost, která je pramenem zisku pro toho, kdo je se vším spokojen.

Přepis promluvy Mons. Josefa Nuzíka,
pomocného biskupa olomouckého, pronesené na Děkovné pouti

Společné foto žen, které se podílely na výzdobě liturgického prostou při Děkovné pouti.

Dík patří též dárcům. Bez nich by nebylo z čeho zdobit.

Foto Ivana Maňáková

Svatá Ludmila zavítala o prázdninách na Antonínek

Skutečnost, že si letos připomínáme 1100. výročí od úmrtí kněžny Ludmily, babičky sv. Václava, snad nikomu neunikla. Centrum pro rodinný život Olomouc připravilo (nejen) pro rodiny prázdninovou aktivitu Prázdninové putování se svatou Ludmilou. Hlavním cílem byla motivace ke společné návštěvě konkrétního místa, které má se světicí, popř. sv. Václavem, jejím vnukem, něco společného. Např. obraz, socha, mozaika v kostele… Nabídka byla široká, napříč celou olomouckou arcidiecézí, a vždy šla spojit ještě s něčím jiným – návštěvou muzea, cukrárny, koupaliště, hřiště, zámku, procházkou lesem… Vybrat si šlo z padesáti známých, ale i zapadlých lokalit.
Soutěživé typy mohly navíc plnit úkoly, sestavovat šifru a návštěvou 10 míst se zapojit do hlavního slosování!
Avizovanou hru s napětím vyhlížela i jedna rodina z Ostrožské Lhoty. Zapojit se brali téměř za povinnost. Kde jinde se najdou hned čtyři generace Ludmil? Od nejmladší Lidušky (8) přes maminku (31), babičku (50) až po prababičku (72)!

Foto archiv redakce

Po zveřejnění bližších informací s mapou míst následovalo milé překvapení, že jedna zastávka bude „za humny“, přímo na Svatém Antonínku! Sv. Ludmila sice v kapli ani poblíž není, ale po celé dva měsíce se příchozí mohli dozvědět zajímavosti z jejího života z archů přivázaných na stromech.

„Byla jsem překvapená, kolik zajímavých a hlavně neznámých míst byla možnost navštívit. Nikdy by nás nenapadlo se tam vydat.“ prozradila maminka Liduška. „Nejvíc nás překvapila kaple v Roštíně a vůbec celé okolí.“ doplnila babička, která se právě k této cestě připojila.

„Byla škoda, že někdy jsme se do zavřeného kostela nedostali. Byla možnost si zpřístupnění domluvit předem, ale naplánovat si přesný den a čas je se čtyřmi malými dětmi někdy hodně komplikované. Možná proto se nám nepodařilo navštívit 10 míst a zařadit se do slosování. Plány byly velké, ale nezdařilo se. Příště!“ posteskla si s úsměvem maminka.

Sv. Ludmilu nakreslila L. Pavelková (8 let)

Nejstarší jmenovkyně svaté Ludmily bydlí ve Znojmě, takže se společných výprav neúčastnila. Vydala se však do Tetína na Národní svatoludmilskou pouť, kde prosila o Boží požehnání a ochranu sv. Ludmily pro svou rodinu.

Zbývající Ludmily se zbytkem rodiny ve stejný den zamířily do Suché Loze, kde je jediný kostel zasvěcený sv. Ludmile v naší arcidiecézi. Proběhlo zde vyhodnocení letní hry a pro rodiny bylo přichystáno zábavné odpoledne.

Pokud vás aktivita Rodinného centra zaujala, můžete se zúčastnit hned některé příští. Jen už nejspíš nebude spojena i se Svatým Antonínkem.

ask

Pěkně po svých a s korouhvičkami jako za starých časů

Neděli bez odpolední mše svaté na Antonínku si dnes dovedeme jen stěží představit. Se slavením nedělních bohoslužeb v kapli začal během letních měsíců v druhé polovině 90. let P. Antonín Dominik (1914-2004). Synovec P. A. Šuránka, rodák z Ostrožské Lhoty, který se v roce 1994 vrátil na důchod do rodné obce. Na kopec si pomalu nacházela cestu řada věřících z okolí a bohoslužby začaly velmi pozvolna nabírat na pravidelnosti. Po kněžském svěcení v roce 2000 se k němu přidal další rodák, P. Miroslav Bachan (1968-2005). Oběma kněžím však ubývalo fyzických sil. Proto velmi záhy po svém příchodu vybídl nový duchovní správce P. Zdeněk Stodůlka ke konání "vlastních" poutí kněze z okolí a setkal se se zájmem. Tím se zajistil nejen pravidelný pořad bohoslužeb, ale i pestrost. Poutní sezona se postupně prodlužovala a po dostavbě nového liturgického prostoru v roce 2008 se za pěkného počasí slouží mše svaté venku. V současné době přijíždí na kopec tolik farností, že se během neděle sejdou u oltáře klidně i dva kněží v doprovodu svých oveček. Každá farnost pojme „svoji" prosebnou pouť po svém.

Foto archiv redakce

Zkusme alespoň mrknout na barvitost nedělního odpoledne na Antonínku. Odněkud přijede jeden, ale klidně i dva autobusy a ještě pár aut navíc. Jinde postačí jen osobní vozidla. Nadšení cyklisté jsou samozřejmostí, ale není nouze ani o pěší poutníky.
Jsou farnosti, které doprovází domácí schola, a to se pak po kopci nesou zpěvy jako o velké slavnosti! Čas od času je možné narazit i na dechovku.

Téměř od samého počátku, snad už i 15 let, co se zapojili Vlčnovjané, přichází v průměru 20 poutníků na Antonínek pěšky. Od nejmladších až po starší ročníky.
Více jak deset let putuje také farnost Kněždub. Nejdřív vyjdou Tvarožané, naberou Kněždubjany a za modlitby, zpěvu a veselých rozhovorů společně přijdou až k búdám v Blatnici. Zde se občerství, k procesí se přidají ti, co si netroufnou na celou trasu, a vystoupají ke kapli. S modlitbou na rtech a korouhvemi jako za starých časů.

Vracov se letos zaměřil na rodiny s dětmi. Už na začátku prázdnin si přijela na kopec obhlédnout terén skupinka mladých, která měla za úkol připravit pro děti aktivitu. Předposlední srpnovou neděli mezi prvními dorazilo vozidlo s posádkou pořadatelů. Roznesli po kopci listiny s úkoly a pomalu se sjížděly rodiny s dětmi a snažily se vše do mše svaté vyřešit.
Na stejnou kartu vsadili i ve Vnorovech. Děti byly už předem vyzvány, aby na Antonínek s sebou přinesly nakreslený obrázek své rodiny, který nesly v obětním průvodu. Po mši svaté na všechny rodiny čekala aktivita, při které se nejen něco zajímavého dozvěděly, ale určitě zažily i spoustu zábavy. Na obě skupiny po splnění všech úkolů samozřejmě čekala nejen sladká odměna.

To zase ve farnosti Hroznová Lhota si po mši svaté udělají agapé. Po vzoru prvních křesťanů si pochutnají na dobré buchtě, chlebíčku a nechybí ani čaj či nedělní kafíčko. Zvlášť při sychravém zářijovém počasí dojde teplý čaj vhod, jako tomu bylo právě letos. Tuto chuťovým buňkám lahodící tradici zavedl P. Žaluda i na své nové působiště v Ostrožské Nové Vsi.

Foto archiv redakce

A co se líbí na poutích vám?
Jezdíte rádi na Antonínek, a proč?
Inspirujte ostatní. Napište nám. Nebo to klidně s dětmi nakreslete. ☺

ask

Co je korouhev?

Korouhve z našich kostelů postupně vymizely. Proto si připomeňme, co nám symbolizují.
Jde v podstatě o prapor, který se užíval ve vojsku, v různých sdruženích a spolcích, občanských i náboženských jako **znamení pospolitosti, uspořádání** a **jednoty**. Používaly se při poutích a procesích a během roku byly umístěny v kostele, často zasazené v otvorech u lavic.

Co je agapé?

Agapé (láska) je teologickým pojmem, který označuje lásku Boha k lidem, lidí k Bohu i mezi sebou. Stalo se také označením pro „hody lásky“ (společné stolování), které v počátcích křesťanství provázely bohoslužbu jako výraz vzájemnosti a starosti o chudé.

Aby mohla mše svatá proběhnut bez problémů, je potřeba všechno připravit a poté sklidit.
Kromě běžných služeb se tato parta strážců musí navíc po velkou část neděl během roku vzdát nejen podřimování po dobrém obědě, ale i rodinných povinností. Díky, chlapi!

Foto archiv redakce

Obliba jména Antonín v minulosti

V červnovou sobotu před svátkem sv. Antonína Paduánského jsme v Ostrožské Lhotě křtili našeho syna, který nese jeho jméno. Obliba tohoto křestního jména v obcích pod poutním kopcem je známá, ale dosud nikdo nejspíš nezkoumal, jak dlouho už se zde Antonínové rodí a jak se ve volbě jmen našich předků odrážejí dějiny poutního místa.

Dítě ke křtu dříve přinášel otec, nebo i jen kmotři, protože vzhledem k vysoké dětské úmrtnosti se křtilo do pár dní po porodu, kdy matka ještě setrvávala na lůžku, v jakési izolaci za plachtou „koutnicí". Někdy se dávalo jméno po kmotru, občas po rodiči, ale vůbec nejčastěji dostalo dítě jméno světce, který v období narození slavil svátek. Tak se do velké míry stíral rozdíl mezi narozeninami a jmeninami („svátkem") a mnozí lidé ani neznali své přesné datum narození, ale odvozovali ho ze svátku svého patrona.

Okolo 13. června tak v matrikách nalézáme záznamy dětí, které při křtu obdržely jméno Antonín, později (od konce 19. století) pak i v ženské podobě Antonie, příp. Antonína. Ale nebylo tomu tak vždy. Tak třeba v roce 1661 „frčela" pod Blatnickou horou nejvíce jména Jiří, Kateřina, Dorota, Martin, Tomáš a Zuzana. Ale už dalšího roku přišel knížepán s úmyslem postavit na vrcholu kapli zasvěcenou sv. Antonínu Paduánskému, čímž v kraji nastartoval kult tohoto světce, který trvá dodnes.

Do farnosti Velká Blatnice patřila tehdy i Ostrožská Lhota a Malá Blatnice (tj. Blatnička). Kdo z farníků dal jako první svému dítěti jméno Antonín, zatím nevíme, ale stalo se tak nejpozději v roce 1690. To byla doba, kdy už byl kopec cílem mnoha poutníků, takže kaple přestávala stačit a původní osmiboká rotunda byla rozšířena o dnešní loď. I Pavel Blahuš (nar. 1685 v Ostrožské Lhotě), 8×pra-dědeček našeho Antonínka, po letech vzpomínal, jak na stavbu jako chlapec chodil s ostatními vesničany robotovat.

Už kolem roku 1720 nesl jméno Antonín každý desátý chlapec pokřtěný v Blatnici – konkrétně jeden až tři chlapci z průměrně 40 dětí, které se tehdy každoročně v obci rodily. Téměř všichni se narodili v okolí patronova svátku, tedy i v období poutí. Rozšíření jména nad rámec kalendářní souvislosti zaznamenáváme kolem roku 1750, kdy se kaple opravovala a budovala věžička. Dělníky odkrytý pramen vody (dnešní studánka směrem k Blatnici) zprostředkovával poutníkům, kteří z něj pili nebo se jeho vodou omývali, různé milosti a dokonce zázračná uzdravení. Krátce nato se v matrice všech tří vsí začíná objevovat jméno Antonín i mimo letní období – možná i jako výraz vděku za vyslyšené přímluvy?

V letech 1784–1819 se poutě nesměly konat a kaple byla rozbořena v důsledku reforem císaře Josefa II. Ačkoliv zákazem mší místo trpělo, byl zde časem postaven nový kříž, lidé na kopec stále docházeli a podle tehdejších křtů se zdá, že na uctívání svatého Antonína mezi lidem neměly tyto události velký vliv. Následná obnova kaple lidovou zbožnost dále rozhojnila, takže v roce 1840 už byl opět podíl Antonínů stejný jako v době zázraků o století dříve.

Okolo roku 1900, s rozvojem dopravy, nabíraly poutě na velikosti a dosáhly až celostátního významu. Zároveň se v té době už ztrácela spojitost křestního jména s datem narození a rodiče pro své děti vybírali z mnohem většího množství jmen. Proto a přesto mezi nimi nadobyl Antonín právě v této době asi vůbec největší obliby v dějinách. Tak třeba v roce 1901 se v Blatnici mezi 84 dětmi narodilo 11 Antonínů (každý čtvrtý chlapec!) a 1 Antonie; v Ostrožské Lhotě dostaly ve stejném roce z 53 dětí 3 jméno Antonín (každý devátý chlapec) a 5 jméno Antonie (každá pátá dívka!).

I v současné době, kdy se volí jména spíše podle jejich podoby či významu než podle světce, projevují zvláště v kraji pod Svatým Antonínkem mnozí rodiče nadále svou přízeň tomuto portugalskému františkánovi, který nad ním bdí už přes 350 let. Nezbývá než si přát, aby tomu tak bylo i nadále.

Marek Blahuš

Střípek do mozaiky vzpomínek na P. A. Šuránka

Dnešní kamínek do pestré mozaiky bude mít barvu zlatou!
Třetí zářijovou sobotu přijeli manželé Věra a Miroslav Lukášovi do kaple na Svatý Antonínek. Oba jsou rodilí Blatničané, takže na kopec putovali již nesčetněkrát.

Foto rodinný archiv. Novomanželé Lukášovi s rodiči. P. Šuránek za ženichem.

Tentokrát měla však návštěva vyšší cíl. Přišli poděkovat za 50 let společného života, zlatou svatbu. Na místo, kde si 18. 9. 1971 slíbili lásku, úctu a věrnost, přišli poděkovat za přijatá dobrodiní a prosit o ochranu do dalších let pro sebe i celou rodinu.
Tenkrát nebyly svatby v kapli tak běžné jako dnes, ale přesto si ji tam přáli mít. V tu dobu působil P. Šuránek v Blatničce a na Antonínku sloužil též velmi často. Ujal se mladých snoubenců a příprava na svatbu probíhala přímo na Antonínku. Na přesné znění promluvy si už paní Lukášová nevzpomíná. Duch jeho slov jí však zůstal v srdci, stejně jako vzpomínka na setkání s milým, vzácným a obětavým knězem. Na svého oddávajícího kněze manželé rádi vzpomínali a o několik let později, když se rozběhl proces jeho kanonizace, svěřovali často své prosby Bohu právě prostřednictvím P. Šuránka. Věří, že v nejedné těžké situaci jim pomohl. Je povzbuzující vědět, že je s vámi tak trochu spojen člověk, který oslovil řadu lidí natolik, že začali usilovat o jeho svatořečení.

Na základě vyprávění sepsala Alena Skřenková

P. Šuránek rád sezdával a svatby na Svatém Antonínku měl obzvlášť rád. Ujistit nás o tom mohou jeho slova v letáku ze 40. let min. století.

„Stojím v duchu na milém kopci Sv. Antonínka, hledím do dáli kolem dokola a žebrám. Vidím už v pozadí prostinkou klášterní budovu. Nebude nikomu překážet, bude svolávat požehnání na všechny vesnice, které pozdravují na dálku bílou kapličku. Dnes, kdy je tolik zdůrazňována rodina, budou sem přijíždět zdaleka široka snoubenci, aby se dali oddat u Sv. Antonínka, kde najde poutník vždy na oltáři toho, který volá do okolí: Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím!“…

Stále mezi námi ještě žijí lidé, kteří se s P. Šuránkem osobně setkali. Podělte se s námi o vzpomínku svou, ale i tu, kterou jste slýchali z úst svých rodičů, prarodičů, příbuzných, sousedů… Jen tak se podaří sesbírat co nejvíce kamínků a mozaika se rozzáří.

ask

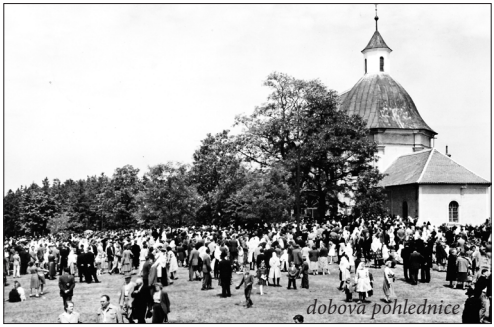
Dvě výročí Matice svatoantonínské

Vznik Matice svatoantonínské byl plodem pastoračního úsilí P. Antonína Šuránka a jeho spolupracovníků (laiků a kněží) během 2. světové války. Záhy po ukončení války byly zahájeny kroky pro její registraci a 8. 10. 1946 byla oficiálně schválena zemským národním výborem v Brně. Letos tomu bylo 75 let. Příkladem jim byla jiná poutní místa, kde podobná sdružení již fungovala (např. Matice velehradská založená 1862, Matice svatohostýnská založená 1895, Matice svatokopecká založená 1923).

Členy výboru byli zvoleni následující muži:
Předseda – ThDr. Dominik Vicenec, v té době děkan a farář ve Veselí nad Moravou
Místopředseda – P. Petr Křeháček, toho času farář v Blatnici
Jednatel – ThDr. Antonín Šuránek, spirituál kněžského semináře v Olomouci
Pokladník – Oldřich Graubner st., obchodník ze Strážnice
Hospodář – Josef Hanák, rolník z Blatnice
Revizor účtů – Josef Hořčica, obuvník z Blatnice

Dnes bychom archaický název „matice“ mohli nahradit kupříkladu slovem „fanklub“.
Charakterizovat ji jako seskupení lidí, které spojovala víra, úcta ke sv. Antonínu, osobní vztah k danému místu, společná myšlenka a cíl.
S odstupem času můžeme říct, že je oslovila i samotná osobnost P. Šuránka, zakladatele Matice svatoantonínské.
Léta, která vedla k jejímu založení, popsal v pamětní knize na Svatém Antonínku přímo P. Šuránek. Pročítání bylo velmi poutavé a z původně krátkého článku vzniklo čtení na pokračování (vycházelo v Poutníku č. 62-66)
Jedním z hlavních cílů, kromě duchovních počinů, bylo vybudování poutního domu.

Členství bylo tenkrát dvojího druhu. Zakládající členové mohli zaplatit jednou provždy 1000 Kč (peníze na hlavní budování), příspěvek druhé skupiny činil minimálně 24 Kč za rok (finance na fungování a udržování).
Působení mladičkého rozrůstajícího se uskupení bylo záhy přerušeno sílící mocí vládnoucí KSČ, která potlačovala nejen aktivity věřících, ale i samotnou církev.

dobová pohlednice

Pamětníků, kteří by nám mohli vyprávět o událostech kolem zakládání Matice ve 40. letech minulého století, mezi námi už moc není.
Někteří z nich však stáli u její obnovy.
Před 25 lety, 8. září 1996, zaslal přípravný výbor žádost o znovuobnovení Matice svatoantonínské a schválení stanov na Ministerstvo vnitra. Svolání přípravného výboru inicioval a o znovuobnovení Matice svatoantonínské se nejvíce zasloužil pan Josef Petratur. Dalšími členy byli pan Ladislav Vyskočil (v té době starosta obce) a PhDr. Jaroslav Trněný, všichni bytem v Blatnici pod Svatým Antonínkem.
Už koncem října bylo prostřednictvím farářů o obnovení Matice svatoantonínské informováno 12 okolních farností a byla přidána výzva k navržení vlastního zástupce do výboru, který by v následujících letech její činnost řídil. V březnu následujícího roku se konala valná hromada, na které byli zvoleni tito členové výboru:
Předseda – Oldřich Graubner ml. ze Strážnice
1. místopředseda – Josef Bogar z Blatnice pod Svatým Antonínkem
2. místopředseda – Josef Míšek z Ostrožské Lhoty
Jednatel – Mgr. Miloš Fojtík z Blatnice pod Svatým Antonínkem
Pokladník – Zdeňka Mitáčková z Blatničky

Dalšími členy výboru se stali:
Ladislav Vyskočil, Stanislav Hanák – oba z Blatnice pod Sv. Ant., Mgr. Miroslav Bachan z Ostrožské Lhoty, František Pavlica z Hroznové Lhoty, Marie Podkalská z Velké nad Veličkou a Mgr. Anna Budínská ze Strážnice.

Život a činnost podobných seskupení vždy stojí na „tahounech", na lidech, kteří jsou ochotni nezištně věnovat kus svého času a dokážou nadchnout a oslovit lidi kolem sebe.

Každý spolek je vždy natolik aktivní, kolik aktivních členů má.
U církevních spolků je vždy důležité mít na mysli ještě jeden důležitý aspekt, který často zdůrazňoval také náš zakladatel P. Šuránek: *„Všechno k větší cti a chvále Boží a k oslavě Bohorodičky Panny Marie“.*

ask

Již podeváté jsme na začátku prázdnin putovali ze Svatého Antonínku na posvátný Velehrad. V předvečer slavnosti nás tentokrát došlo celkem 23. Foto nejmladších poutníků (jeden spal v kočárku☺), kteří jednou převezmou veslo. Nejenom to poutnické. Mysleme na děti a mládež ve svých modlitbách. Jsou naše budoucnost!

Foto: 2x archiv redakce

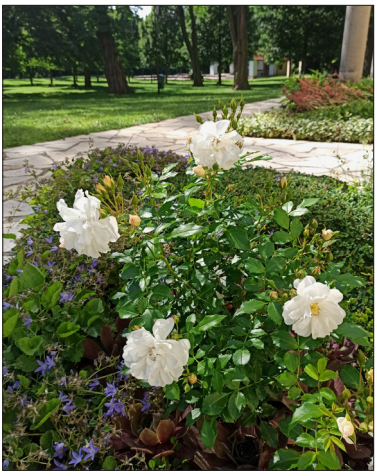

Červnová kněžská kající bohoslužba měla slavnostní ráz. Někteří z kněží si připomínali kulaté a půlkulaté výročí kněžství. Setkání se zúčastnil i novokněz, rodák z Jarošova, Mgr. Tomáš Gregůrek z Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou, který založila sv. Anežka Česká.
Kající bohoslužba kněží se na Svatém Antonínku koná už od února 2009. Zpravidla každé první úterý v měsíci se zde v 15.00 schází skupina kněží, aby společně s věřícími prosili za odpuštění kněžských poklesků. Nejen vlastních, ale i svých spolubratrů. Prosí za vlastní posvěcení, vytrvání v dobrém a nová kněžská a řeholní povolání.
Případné aktuální změny jsou upřesněny v ohláškách farnosti na daný týden na webu antoninek.cz.

Ve spolupráci s Centrem pro rodinu ve Veselí nad Moravou proběhla koncem prázdnin akce pro děti s rodiči či prarodiči. Čekalo na ně malé divadélko, písničky, dílnička, táborák… a mše svatá, kterou sloužil P. Josef Jelínek, farář ve Vnorovech.

Věkový rozptyl dětí byl větší, než se původně zamýšlelo, ale nebyl překážkou, a samotný počet účastníků předčil očekávání pořadatelů. Z toho plyne poučení, že je o podobné aktivity zájem a měly by se konat častěji.

Na blatnické hoře krásná bílá růže …

První sloka písně je řadě lidí dobře známá. Onou bílou růží kdysi dávno neznámý autor nazýval kapli, která byla nabílena a zářila do daleka! (Dobře viditelná byla i díky tomu, že na kopci nebylo ještě tolik stromů.)

Dnes už je alespoň v zahrádce u kaple jedna skutečná.

Manželé ze Sudoměřic poslali dar s dovětkem „na výzdobu.“ Slovo dalo slovo a zjara se doplnila výsadba u kaple.

Foto 2x archiv redakce

Prohlédněte stará alba a krabice s fotkami!

Podobná prosba není na stránkách Poutníku poprvé, ale je stále aktuální!
Čas od času se na Matici svatoantonínskou obrátí někdo s prosbou nejen o dobové fotografie poutního místa, ale i fotky a další materiál týkající se P. Antonína Šuránka (1902-1982). O to víc, když se blíží některá z jeho výročí. Je jasné, že dříve se nefotilo tak často jako dnes a P. Šuránek určitě nepatřil mezi ty, kdo vyhledával místo v hledáčku fotografů.
Zkuste prohlédnout rodinné fotky a podělte se o ně.

Foto archiv redakce

Prosíme o oskenování popř. zapůjčení fotografií, které třeba již někdy byly zveřejněny, vytištěny. Získáme tak vlastní a kvalitnější kopie. Může jít o snímky např. ze svatby, křtu, 1. svatého přijímání, školy, soukromých setkání, momentky...
O prohlédnutí domácích archivů prosíme zvlášť rodiny těch, jejichž předkové byli s P. Šuránkem v užším kontaktu. Uvítáme i podobenku těchto spolupracovníků.
Obzvlášť prosíme ty z vás, kteří máte nějakou věc, upomínku, kterou vám či vašim příbuzným věnoval anebo je s P. Šuránkem nějakým způsobem spojena.
Všechny zapůjčené materiály budou vráceny.
Předem děkujeme všem, kdo se touto formou rozhodnou zavzpomínat na staré časy.

O svých „pokladech“ můžete informovat:

mobil 731 402 196

e-mail Maticesvatoantoninska@seznam.cz

ask

Letošní Drakiádě přál i vítr

Drakiáda pro širokou veřejnost se na Svatém Antonínku nekonala poprvé.
Ve spolupráci Matice svatoantonínské a Domácího hospice Antonínek šlo však o premiéru.

Společné odpoledne mohlo ovšem proběhnout jen díky desítkám pomocníků. Ti se rekrutovali nejen z řad organizátorů, ale i ochotných jednotlivců či spolků a v neposlední řadě i rodinných příslušníků. Všem patří velký dík!

Kopec se hemžil všemi věkovými kategoriemi jako mraveniště.
Počet byl natolik velký, že se u stanovišť tvořily i fronty. Snad to někomu nezkazilo náladu. Vítr tentokrát foukal vydatně a na blankytné nebe byla krásná podívaná.

Během celého odpoledne byla možnost Domácí hospic Antonínek finančně podpořit.
Díky štědrosti účastníků se vybralo 14 576 Kč a 10 eur.

ask

Foto: 3x Stanislav Dufka

Veselé příhody z Antonínku

A zase svatba na Antonínku – sezdávajícím byl veselský kaplan, který vyprávěl tuto historku:
Setkali se po letech dva přátelé, a protože se dlouho neviděli, zašli na pivo, aby si popovídali. Přišla řeč také na rodinu a manželství a jeden z nich vyprávěl: „Před svatbou jsem mluvil já a moje žena poslouchala. Po svatbě mluvila moje žena a poslouchal jsem já.“ „No a nyní jak to máte?“ Ptá se druhý. „Nyní mluvíme oba naráz a poslouchají sousedé.“

Strážce kaple

Dušičková pouť na Svatém Antonínku

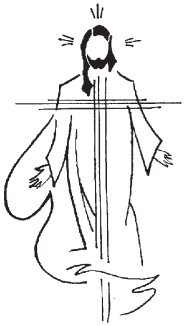

Sobota 30. 10. 2021

Mši svatou v 16.00 slouží P. Josef Janek, farář v Hluku.

Následuje křížová cesta.

Postní duchovní obnova na Velehradě,
kterou Matice svatoantonínská organizuje již řadu let,
je **naplánovaná na 25.–27. 3. 2022**.

Duchovně nás tentokrát doprovodí
P. ThLic. Miroslav Herold SJ,
kaplan velehradské farnosti.

Přihlašovat se můžete přímo na Poutním a exercičním domě Stojanov,
a to buď telefonicky: 572 571 420 a 733 741 896,
nebo využít online registrace na www.stojanov.cz.

Bližší informace najdete v příštím čísle.

Díky všem nezištným lidem

Možná někomu přijde otřepané opět děkovat těm, kdo se podílejí na hmotném a duchovním růstu poutního místa. Nejde jmenovat konkrétně. Každá pomoc, každá modlitba, i ta sebemenší, je důležitá.

Teprve když se něco „samo“ neudělá, nezajistí, neuklidí, nenazdobí, začnou se vytrácet modlitby s prosbou o požehnání pro Svatý Antonínek, si uvědomíme důležitost dané činnosti.

Všem patří Pán Bůh zaplať. A šuránkovské „Pán Bůh nezůstane nikomu nic dlužen!

Vychází jako občasník.
Redakční rada: Marie Špirudová, Kozojídky
Alena Skřenková, Ostrožská Lhota
Mgr. Veronika Cenková, Blatnice p. Sv. Ant. textová úprava

Příspěvky, návrhy a připomínky zasílejte na adresu:
Alena Skřenková, Ostrožská Lhota 423, Marie Špirudová, Kozojídky 122
tel. číslo 731 402 196, e-mail: maticesvatoantoninska@seznam.cz
www.antoninek.cz
facebook: farnostblatnice
Poutníka svatoantonínského pro svou potřebu vydává a rozšiřuje Matice svatoantonínská
Číslo účtu 189031520/0300
Možnost zasílání členských příspěvků a finančních darů.
Potvrzení o daru zasíláme na vyžádání.

Farníci z Vracova, Vlkoše, Bánova, Skoronic, D. a H. Němčí a Slavkova na Svatém Antonínku.

Foto archív redakcie

Prosebná pouť farníků z Vlčnova, Kněždubu a Tvarožné Lhoty.

Foto Rostislav Pijáček

